

DANIEL

Poslední zpráva ze světa: Chlapec přijal svůj osud a souhlasil, že se stane doktorem (stereotyp)

Za to, že moje léto (a teď i podzim) sestává z jednoho absurdního titulku za druhým, může Charlie. Můj starší bratr Charles Jae Won Bae alias Charlie, prvorozený syn prvorozeného syna, překvapil naše rodiče (a veškeré jejich přátele a celou klevetící korejskou čtvrt Flushing v New Yorku) tím, že se nechal vyhodit z Harvardovy univerzity (*Nejlepší škola*, pravila matka, když dostal dopis o přijetí). Teď ho z nejlepší školy vykopli a máma se celé léto mračí a tak trochu tomu nevěří a tak trochu to nechápe.

Proč ty dostáváš špatný známky? Vyhodili? Proč vyhodili? Proč neutili ještě vydržet a se víc učit?

Táta odpovídá *Nevyhodili. Požadovali opuštění. Ne to samý jako vyhození.*

A Charlie zavrčí *Je to dočasné. Jenom na dva semestry.*

V té děsivé smršti rodičovského zmatení, hanby a zklamání je mi Charlieho skoro líto. Skoro.

NATASHA

Máma říká, že je načase to vzdát a že se snažím zbytečně. V rozčilení mluví se silnějším přízvukem než obvykle a každá její věta se mění v otázku.

„Ty nemyslíš, že lépejc vzdávat, Tasho? Ty nemyslíš, že děláš zbýtečný?“

Přehnaně protáhne první slabiku slova *zbytečný*. Táta neříká nic. Nevím, jestli oněměl vzteky, nebo z vědomí vlastní nemožnosti. Mračí se tak hluboce a úplně, že je těžké si jeho obličej představit s jiným výrazem. Ještě před několika měsíci by mě trápilo ho takhle vidět, ale teď je mi to celkem jedno. To on nás dostal do tohoto průšvihů.

Můj devítiletý bráška Peter má z vývoje událostí jako jediný z nás radost. Právě si balí kufr a k tomu si pouští „No Woman, No Cry“ od Boba Marleyho. „Tradiční hudba k balení,“ tak to nazval.

Peter se narodil tady v Americe, ale říká, že chce žít na Jamajce. Odjakživa je dost stydlivý a těžko si hledá kamarády. Asi si Jamajku představuje jako ráj, kde se mu bude z nějakého důvodu dařit lépe.

Všichni čtyři se tísňíme v obýváku našeho dvoupokojového

bytu. Obývací pokoj zároveň slouží jako ložnice, kterou sdílím s Peterem. Na noc vždycky roztáhneme dva skládací gaučičky a pokoj rozpůlíme svítivě modrým závěsem, abychom měli trochu soukromí. V tuhle chvíli je závěs na straně, takže jsou vidět obě naše poloviny.

Není těžké uhádnout, kdo z nás dvou chce odjet a kdo touží zůstat. Moje strana je dosud zabydlená. Knížky jsou vyskládané na policičce z IKEA. Moje oblíbená fotka, na které jsem se svojí nejlepší kamarádkou Bev, pořád stojí na psacím stole. Máme na sobě ochranné brýle a špulíme pusy na foťák ve školní fyzikální laborce. Ochranné brýle byly můj nápad, sexy špulení pus zase její. Ze skříně jsem zatím nevyndala jediný kus oblečení. Dokonce jsem ani ze zdi nesundala svůj plakát od NASA s mapou hvězdného nebe. Je obrovský – ve skutečnosti je to osm plakátů slepených k sobě – a jsou na něm zakresleny všechny důležité hvězdy, souhvězdí a části Mléčné dráhy viditelné ze severní polokoule. Na plakátu je i návod, jak najít Polárku a navigovat pomocí hvězd, když zabloudíte. Kartonové tubusy, které jsem si na převoz plakátu koupila, stojí opřené o stěnu, netknuté.

Na Peterově straně jsou v podstatě holé plochy. Většina jeho majetku už je sbalená do krabic a kufrů.

Máma má samozřejmě pravdu – snažím se zbytečně. Přesto popadnu sluchátka, učebnici fyziky a pár komiksů. Když budu mít někde prostoj, aspoň si dodělám úkoly a něco si přečtu.

Peter nade mnou zakroučí hlavou. „Proč si to s sebou bereš?“ Všiml si té učebnice. „Jedem pryč, Tasho. Nemusíš dělat *úkoly*.“

Peter nedávno objevil kouzlo sarkasmu, takže ho teď používá, kdykoli se mu naskytne příležitost.

Neobtěžuju se mu odpovědět, jen si nasadím sluchátka a zamířím ke dveřím. „Vrátím se brzo,“ ujišťuju mámu.

Ta jen podrážděně usykne a otočí se ke mně zády. Sama sobě

musím připomenout, že není našťvaná na mě. *Tasho, já ne našťvaná na tebe, víš?* Poslední dobou to říká často. Mám v plánu se vypravit na Úřad Spojených států amerických pro občanství a imigraci (USCIS), který sídlí na jižním Manhattanu, a zkusit najít někoho, kdo by nám dokázal pomoci. Jsme tu jako nelegální přistěhovalci a dnes večer nás vyhostí.

Mám poslední šanci přesvědčit někoho – nebo třeba osud –, aby nám pomohl najít způsob, jak zůstat v Americe.

Aby bylo jasno – na osud nevěřím. Ale teď jsem zoufalá.

DANIEL

Důvody, proč je Charles Jae Won Bae alias Charlie podle mě sráč (v libovolném pořadí):

Dokud to imponantním, spektakulárním (a vskutku potěšujícím) způsobem nepodělal na Harvardu, byl vždycky ve všem neúnavně dobrý. Nikdo nemá vynikat ve všem. V matematice, v angličtině, v biologii, v chemii, v dějepise, ve sportu. Být dobrý ve všem se nesluší. Nanejvýš ve třech čtyřech předmětech. A i to už je na hranici vkusu.

Je chlapák, čili se často chová jako sráč. Většinou. Pořád.

Je vysoký a jeho lícni kosti jsou jak vyřezané, vysochané, prostě jako všechny přívlastky o lícních kostech v zamilovaných románech. Holky (*úplně všechny*, nejenom ty z korejského kroužku čtení Bible) říkají, že jeho pusa je k nakousnutí.

To všechno by bylo v pohodě – i když jde rozhodně o přemíru darů, krapet moc pokladů na jednu jedinou lidskou bytost, to jistě –, kdyby byl fajn. Ale není. Charles Jae Won Bae není hodný člověk. Je arogantní, a co hůř, je to tyran. Sráč. Zarytý sráč.

Nemá mě rád. Už celá léta mě nesnáší.

NATASHA

Než projdu detektorem kovů, odložím mobil, sluchátka a batoh na šedý tác. Vrátná – na její visačce stojí jméno Irene – můj tác jako každý den zadrží a nepustí ho dál na pás.

Vzhlédnu k ní a neusměju se.

Zase sklopí zrak k tácu, obrátí můj telefon a zírá na jeho kryt, stejně jako v předchozích dnech. Je na něm přebal desky *Nevermind* od Nirvany. Každý den se prsty dotýká miminka na krytu a mně je to každý den stejně nepříjemné. Frontmanem Nirvany byl Kurt Cobain. Jeho hlas, zničenost, která je v něm slyšet, jeho nedokonalost, to, že z něj cítíte všechno, co kdy cítil on, nekonečné napínání toho hlasu, jako by se měl každou vteřinou zlomit, ale nezlomí se... Jedině to mě zachraňuje od chvíle, kdy takhle noční můra začala. Kurt trpí o tolik bíději než já.

Trvá jí to a já si nemůžu dovolit schůzku zmeškat. Přemýšlím, že bych něco řekla, ale nechci ji rozzlobit. Nejspíš svou práci nenávidí. Nechci jí dát záminku, aby mě zdržela ještě víc. Znovu ke mně krátce vzhlédne, ale nedá nijak najevo, že by mě poznávala, i když sem chodím denně už celý týden. V jejích očích jsem jenom další bezejmenný obličej, další *žadatel*, další někdo, kdo od Ameriky něco chce.

IRENE

Dějiny

Natasha se ohledně Irene zcela mýlí. Irene svou práci miluje. Víc než to – potřebuje ji. Znamená pro ni téměř jediný lidský kontakt. Jen práce drží v šachu její naprostou, zoufalou osamělost.

Každá interakce s žadateli jí tak trochu zachrání život. Zpočátku ji skoro ani nepostřehnou. Hodí svoje věci na ták a upřemně je pozorují, jak se šinou do přístroje. Většina z nich Irene podezřívá, že jim chce štípnout drobné, propisku, klíče nebo tak něco. Za normálních okolností by si jí žádný žadatel nikdy nevšiml, ale ona se postará o to, aby ji zaregistrovali. Je to její jediné spojení se světem.

A tak každý ták zachytí rukou v rukavici. Zdrží ho dost dlouho na to, aby žadatelé museli zvednout oči a setkat se s ní pohledem. Opravdu uvidět osobu, která před nimi stojí. Většina z nich neochotně zamumlá *dobré ráno* a ji ta slova zase trochu naplní. Někteří se zeptají, jak se jí vede, a ona tím zesílí ještě o kousek víc.

Irene jim nikdy neodpovídá. Neví jak. Místo toho se zadívá zpátky dolů na ták a podrobně si prohlíží každý z předmětů. Hledá na nich stopy, útržky informací, které by si mohla uložit a prozkoumat je později.

Ze všeho nejvíc si přeje, aby si mohla svléknout rukavice a dotknout se těch klíčů a peněženek a mincí. Chtěla by prsty přejíždět po jejich povrchu, zapamatovat si jejich textury a nechat do sebe pronikat ty artefakty cizích životů. Nemůže ale frontu příliš zdržovat. Nakonec tác s věcmi i jejich majitele odešle dál.

Irene za sebou má zvlášť těžkou noc. Příšerná hladová tlama osamělosti ji chtěla spolknout úplně celou. Dnes ráno potřebuje kontakt, jen ten ji zachrání. Odtrhne oči od mizejícího tácu a zdvihne zrak k další žadatelce.

Je to znovu ta dívka, která sem chodí celý týden. Může jí být nanejvýš sedmnáct. Stejně jako všichni ostatní ani ona nevzhledne od tácu s věcmi. Drží se ho očima, jako by nemohla snést odloučení od svého telefonu a sytě růžových sluchátek. Irene položí ruku na hranu tácu a zabrání mu, aby vyklouzl z jejího života na posuvný pás.

Dívka zdvihne oči a v Irene se něco vzedme. Ta dívka vypadá stejně zoufale, jako se cítí ona sama. Irene se na ni skoro usměje. Představí si, že se na ni usmívá doopravdy.

Vítej zpátky. Ráda tě zase vidím, řekne, ale jen v duchu.

Ve skutečnosti už se zase dívá dolů, zkoumá kryt dívčina telefonu. Je na něm obrázek tlustého miminka ponořeného v průzračné modré vodě. Chlapeček má roztažené ruce a nohy a nevypadá, ani tak jako by plaval, spíš jako by létal. Pusu i oči má otevřené. Před obličejem mu visí jednodolarová bankovka napíchnutá na rybářském háčku. Obrázek působí nemravně, a kdykoli ho Irene vidí, musí se pořádně nadechnout, jako by pod vodou byla ona sama.

Chtěla by mít záminku telefon zkonfiskovat, ale na žádnou nepřijde.